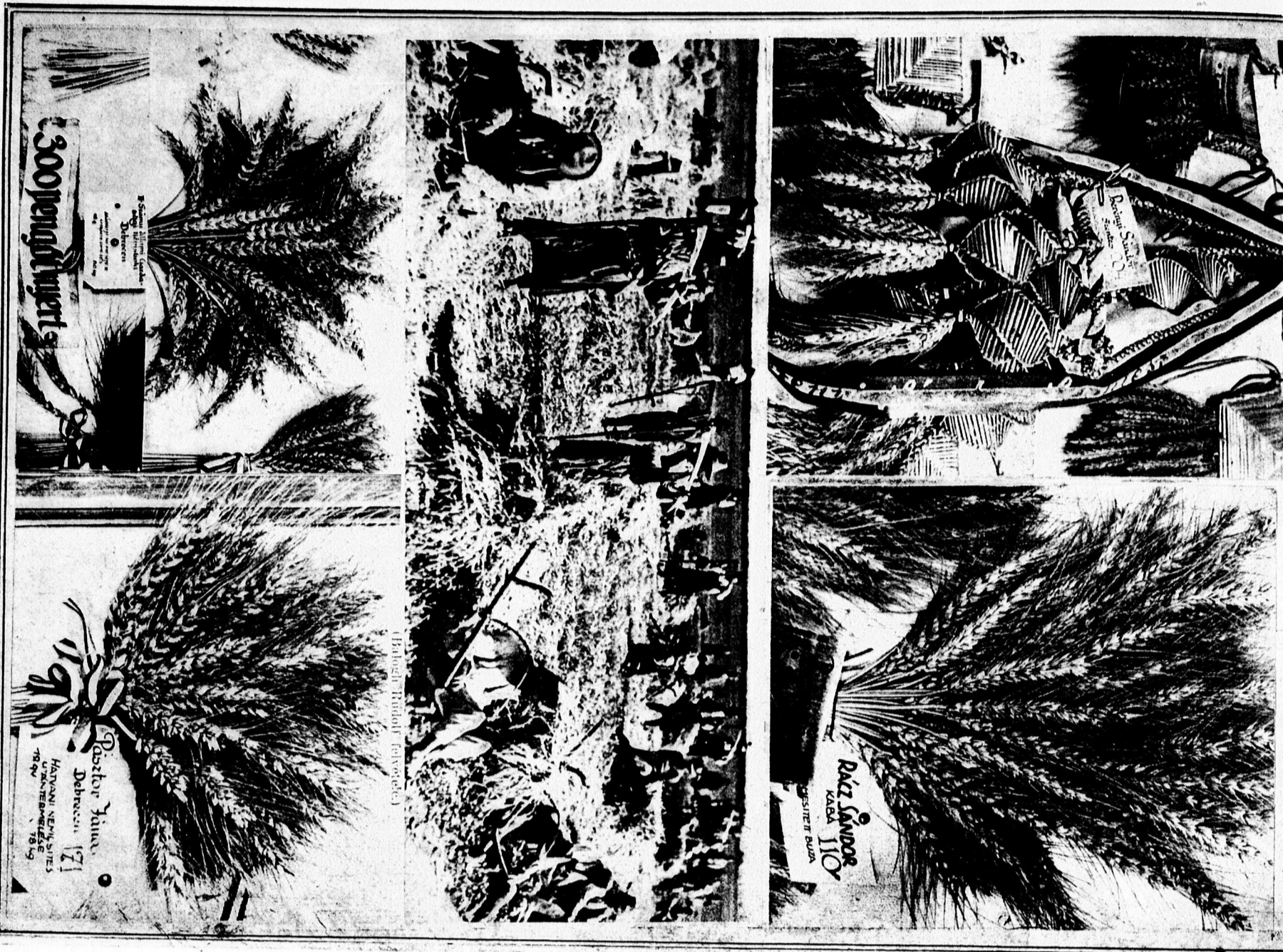

DEBRECENI KÖRNYEBELI GAZDÁK KALASZAI A KALASZ KIALLITÁSON.

Feketeország.

Írta: Székelyné Bészter Anna.

Folytatás.

A nagy testvér megindult a poroszok élen a hegy felé. Anydjuk kunyhójánál megálltak egy pillanatra. Könyv betűlt s hívta az öregasszonyt.

Szomorúság anyó aldan esett a földre, mikor meglátta holtnak hitt gyermekét. Aztán hiába akarták otthon hagyni a fiát, nem maradt volna el fölük egy világot sem. Bekapaszkodott a Könyv karjába és ment velük a hegyre.

Egy kisló szikláról Könyv visszatekinthet. Megretent, amikor meglátta azt a tenger sok embert, akiket Bünkirály küldött a Gyermek elogatására. Jóllehet kiáltott fel:

— Vajjon nem tettem-e mégis rosszat, hogy éarultam a Gyermeket Bünkirálynak?

Az anyja kezét beletette a bátyjéba s ő maga gyorsan megindult feléle, hogy legutóbb idején figyelmeztesse a Gyermeket a közelgő veszélyre.

Könyv most már látta, hogy a Bünkirály hadserege lassabban halad feléle, mert nem bírják el a levegőt. Így maradt ideje, hogy a kopár kővek repedéseit köztü bogycokat keresessen anyjának és testvéreinek. Visszament értük és bátorította, biztatta őket.

Végre alkonyatkor megpillantotta Könyv a hegy tetejét. Még jókora út volt odáig s testvérei azt ajánlották, hogy csak reggel kapaszkodjanak fel, mert itt a legmeredekebb a szikla. Majd reggel megkeresik a Gyermeket és magukhoz veszik a kinsét.

Könyv azonban nem akart pillenni. Nem félt a meredek sziklától és tudta, hogy a sötétség nem sokára véget ér. Kedvetlenül mentek utána az anyja és testvérei. A sötétség egyre erősebb és áthatolhatatlanabb lett. Míg egyszerre vakfőn, fényesen, gyönyörű csillag tűnt fel az égen, éppen a hegy felét.

Szomorúság anyó és három nagyfia riadtan állottak meg. Könyv azonban most már nem hagyta el őket megától, amíg a tetőre nem érték.

Könyv maga is elesodalkozott a látványtól, mely eléje tárult. Itt fent a magas csúcson, ahol ember nem is járható, istállótele építélet található. Fényszórói, fehér bárányok hevertek körülötte s az istálló nyitott ajtaján lágy muzsika és edes énekcsó csendült. Csak Könyv merészelte közelebb menni, betekintni az ajtón, de megrettenve hátrált vissza. Egy anyát állt az ajtóban, kinek ruhája vakító

fehér volt, szeme ragyogott, mint az égi telen a csillag.

Mielőtt Könyv elrúghatót volna a jászol felé, valaki megszólította. Megismerte a Gyermek hangját.

— Jól! Közelebb Könyv. Szomorúság fia. Légy az én szolgám. Légy a Megnyugvás és Mosolygás testvére is. Könyv visszatört, intett övének, hogy kövessék, aztán közelebb lépett a Gyermekhez. Leborult a jászol elé, fejét ott hajlítva annak oldalához.

A Gyermek pedig megához hívta Szomorúság anyót.

— Szomorúság anyó, régóta vár rád a testvéred, aki rég-s-régen eleredtél már és akinek neve Viganstódotis. Bünat, a te nyomodon járjon az Öröm, Készséggel kövessék a Megnyugvás, te pedig, Fajdalom, ne hagyd el Önmagától a Gyógyulást, melyet én edök a szívednek.

Ebben a pillanatban esoda történt. A nagy szomorú ember ajkán mosolygás támadt és odatorított a jászol elé. Ürülték és sírások az öröm könnye volt.

Most jutott eszébe Könyvnek, hogy Bün király serege közeledik. Figyelmeztetni akarta a Gyermeket a veszedelemre, de ő ismét megszólalt:

— Ne nyugtalankodj Könyv, ők idejönnek és ezán nem térnek vissza a Bün országába.

Valóban ekkor már felérték Bünkirály küldöttei. Ragyogó fényességben eggett a kunyhó és nem is volt már olyan, mintha istálló lett volna, hanem fénylő, ragyogó királyi palotának tetszett. Napugrárt ott a holdog gyermekjeleket az éggel és azon az úton a gyolok hintettek tüvirágot. Az éneklés betöltötte a levegőt.

Dicsőség mennyben: ez erős Istennek, bekeség legyen földön az embernek.

A bekeség, amellyel eddig nem ismertek, elöltötte azok szívét, akik ott voltak a jászol körültem. Szomorúság anyó legnagyobb fia. Bünat felkelt, hogy új szóval a „bünbünat” szavával behatoljon az emberek szívébe. Mire kiért az ajtóig, már ott állt mellette egy szent anygal, aki a Gyermek adott testvérétől és akinek neve Öröm.

Bünat csendesen haradt végi az emberek között, nyomában ott volt a többi testvére, az új farsakkal együtt és mire továbbadtak, ez emberek szívében megszületett az új Könyv, a holdosság égi gyöngye. Leborultak a földre és nem mertek tekinteni a Gyermek felé emelni, aki kilépett a fényben égő királyi házból és megintantul lefelé a hegyről, Bünkirály országát Ptoska, Tóth Rozsi.

fele. A bátrabak, akik mégis reámentek, jgeden kérdétek:

— Halálba indult a Gyermek?

— Eléret viszek nekik. — mondta a Gyermek és nem állt meg úján.

— Az én halálom lesz az ő életük. — hangzott a válasz és szemének mosolygása szob volt, mint a leve feléit ragyogó nap. Az emberek elragadtatottan kerdezték egymástól:

— Ki lehet a Gyermek, aki amint megjelünk közöttünk, már beragyogja lelkünket tudással. Tudjuk, mi a Fény nap, a mosolygás és mi a szeretet. Ki az, aki nem fél sem mit Bün országában és meg akar halni azért, hogy az emberek éljenek.

Az ajtóban álló anygal felett a kérdésekre:

— Az Istennek fia és akinek neve az égen a Szeretet.

A Gyermek már messzire haladt, de a legs felét ragyogó napkorong jelente, hogy amire jár. Könyv és testvérei követtek, hogy szó gátjának neki. A többiek is megindultak, hogy visszatérjenek otthonukba, de szívtákkal nem esett ki többé az igazság. Azt mondták:

— Megszületett a Gyermek és általa bekeség jött a mi lelkünkbe.

A Gyermek pedig megvívta a szeretel harcat Bünkirállyal, aki szászor, égerszer életet tört. Hétközbe vedelte azokat. Kik a Gyermeknek szállást adtak, vagy vele jártak, de hiába volt minden erőszak. Feketeország felét is kistöltött a nap és a sötét komor falak omladoztak. Új városok épültek és vírágok nyitlak a napfényes mezőn. Kicsiny jászolok ott a holdog gyermekek és karjukat tarták arra, ahol a Szeretet elhaladt. Ők már nem is tudtak arról, hogy valankor örök éjszaka volt Feketeországban és a Könyv csak a fájdalommal. Bünatnál járt együtt. Ők maguk sem tudták, miért párosított meg a szentük, ha gyermekszívük feljajong, mert fejük közelédk a szeretel.

(Vége.)

Pali bácsi vendégkönyve

Az elmúlt héten a következők látogattak meg Pali bácsit a szerkesztőségben: Csabó Elnus és Magda, Mészáros Erzsike, Diószeghy Erzsike, Szirmai Margit, Sipos Lea, Kulcsár Vilma és Margit, Szilágyi Juliska, Nagy János és Kati, Mónus Klári és Mária, Gyulav Magda, Nagy Lajos (Plesterfia), Nagy Magduska és Pósi, Karos Erzsike, Szilágyi Erzsike, Both Kati, Halmai Irénke, Tomori Eszter és Mária, Yarga Margit, Kerekes Zsuzsika, János és Géza, Müller Etelka és Margit, Kerekes Margit, Czibere Böske, Kovács Ptoska, Tóth Rozsi.

Nefelejts.

Mese.

Írta: Szallasi R. Imre.

Két leánya volt egy királynak. Az egyik igen szép, olyan, mint amilyent csak a mesében láthat, hallhat az ember. De egy nagy hibája is volt ennek a szép leánynak. Igen irigy természetű volt, ami aztán a szépségét kellemetlenné tette. Hiába volt szép, gazdag fiatal, azért, ha látott máson valamit o vanit, amit neki nem volt meg, harag futotta el a szívére, az irigység sárja epjele öntötte el a lelkét. Ezt a szép királyleányt Hiuságnak hívták.

A király kisérbik leánya is szép volt, de mégse annyira, mint a néneje. De a hiányzó szépséget pótolta mértelenül jó szíve, roppant szelíd kedve. És ez a jószívű, szelíd, kedves leányt az emberek elhívták. Anyjára szerettek, hogy mellette észre se vették a gúgós, irigy nevet. Sőt még maga a király is jólban szeretete kisérbik leányát, mint a gyömböriket. Az csak természetes, hogy az irigy természetű Hiuság ezért egy eszeget se szeretett a kis hugát. Ha tehetett, elkerülte, hogy még ne is találkozzék kis hugával, akít mindenki csak Jóságának nevezett.

Ezért aztán igen sokat szomorkodott Jóság királyleány, mert ő azt szeretne volna, ha a néneje is úgy szeretné, várható szegény, mert a jó szavát is csak mord, kemény feleleteket kapott. Sokat sírt, sokat búsul emiatt a kis Jóság. Pedig hányzor odament a nénejéhez, hogy megszerettesse magát reám, hiszen látod, hogy én milyen nagyon szeretlek.

— Nem kértelek, eredj utadra. — Jördült el ilyenkor a Jóság néneje. — Csak legalább azt mondd meg, hogy miért haragszol reám? — Hogy bekérem engem, nem látod, hogy nem érek rá veled törődnie? — mondta ilyenkor mindig ingerültebben a Hiuság.

A kicsi Jóság aztán elsomfordált könnyes szemmel a néneje közeléből. Nem tudta visszatartani a könnyét, azért elhúzódott a királyi kert végébe, a kert aljában folydogált egy kicsi, kristálytisza patak. Gyönyörű pázsit volt a patak szélén és erre a pázsitra ült le a sirdogáló kicsi Jóság. Ott sírt, aztán sokszor késő éjszakáig, siratta önmagát, mert azt hitte, hogy ő az oka annak, hogy egyetlen szívű néneje nem szereti. Mert ő csak arra vágyott, hogy a néneje szeresse. Az em-

ber mindig azt szeretné elérni, ami nincs meg. Neki pedig nagyon hiányzott a néneje szeretete. Mit ér neki az, hogy más mindenké szereti, kedveli. Ha egyszer a néneje ki sem állhatna. Mondom: ott sirdogált aztán egyedül a patak partján és hallgatta, hogy a kicsi, elöreg folyócska hogyan próbálja vigasztalni.

— Ne sírj, kicsi Jóság, kár az ég kék szemedért. — mondotta vigasztaló kedvességgel a patak.

— Hát már hogyné sírnék, mikor nem szeret a néneim. — panaszkodott a kicsi Jóság.

— Sobse törődj velem, hiszen nekem olyan rossz a természetem, nem tehet az róla. — próbálta védeni a Hiuságot a patak.

— Csak egy kicsit szeretne, csak egyetlen egyszer mesolyogva velem, tudom Istenem, hogy én volnék a legboldogabb ezen a kerék földön. — mondogatta ilyenkor a Jóság. Egyszer amint itt üldögélt, csak arra tévedt a Hiuság. Nem azért, mintha a hugát keresné volna, hanem csak úgy arra járt, talán bizony azért, hogy megnézzze szép arcát a patak tiszta tükörében. Mikor meglátta hugát a Hiuság, ismét elöntötte a harag, különösen pedig akkor, mikor észrevette, hogy a kicsi Jóság ismét könnyezik. Rászólt a hugára Hiuság:

— Te meg mit pityegsz mindig, mint a hegyoldal forrása?

— Sírok azért, mert te nem szeresz, — nézett a néneje két könnyes kék szemével a kicsi Jóság, de ezt a kegyetlenkedő Hiuságot nem indította meg a huga könnyes szeme. Mértetelen méreire fakadt, s talán meg se gondolta, hogy mit mond, mikor kegyetlenül azt kiáltozta a hugának:

— Hát sírd ki akkor a két szemed, hogy ne láss meg engem! Nem vagyok én halott, hogy örökké sírj utánam! És ement a kegyetlen szavak után a Hiuság. Ezekre a borzasztó szavakra még a kis patak is felborzolta síma fükrét és haragos hullámokat vert a zöld füves parthoz. A kicsi Jóság pedig annyira megrémült, hogy a szívéhez kapott, mert azt hitte, menten meghal. De nem halt meg, csak lerogyott a zöld pázsitra és még szakadtanabul sírt. Sírt, sírt, sírt szakadtanul. Nagy eszepekben szakadt a könnye, s bul'ott a zöld pázsitra. Addig sírt a szegény kicsi Jóság, míg elvesztette esakugyan a szeme világlát.

A sok, sok könny kifakította égkek szemének szépségét és a könnyvesepnekből sok, sok icsi, kicsi kékvirág fakadt a zöld pázsit között. A kicsi Jóság királyleány már nem láthatta ezeket a virágokat, mert elvesztette a sze-

me világlát, de még akkor is mindig sírt. Az apró, kicsi kék virágok lassan elborították a folyócska partján a zöld pázsitot és mindvégig virágnak olyan volt a fejeeskéje, mint a megvakult Jóság királyleányak az égkek szemé, mikor még látott. Ott volt éjjel, nap, utolsó könnyét is el nem sírta, aztán örökre elaludt. A sok, sok kicsi kék virág pedig beborította, elborította. Egyszer arra járt ismét a másik királyleány, a Hiuság és mikor megpillantotta a sok, sok millió kék virágot, megrémült. Megrémült, mert mindvégig kicsi virág olyan volt, mint elvesztetnek hitt huga égkek szemé. Nem mert a kicsi kék virágokra nézni, eltakarta a szemét és menekülni akart a huga szemére emlékeztető virágok közül. De nem tudott egy lépést se tenni, mintha csak földbe gyökerezett volna a lába. Ijadtan, dermedten állott ott és hiába takarta el a szemét, mégis látta mindig a huga szemére emlékeztető kicsi kék virágokat. Páni, menekülni akart erről a helyről, de mozdulni sem tudott. Kétségbeesetten kiáltozni kezdett, de senki se hallotta meg a szavát. De mégis. Valaki meghallotta, de az rem stietett segítségére. És ez a valaki a kis patakocska volt. Odaszólt a rémülten kiáltozó Hiuságnak:

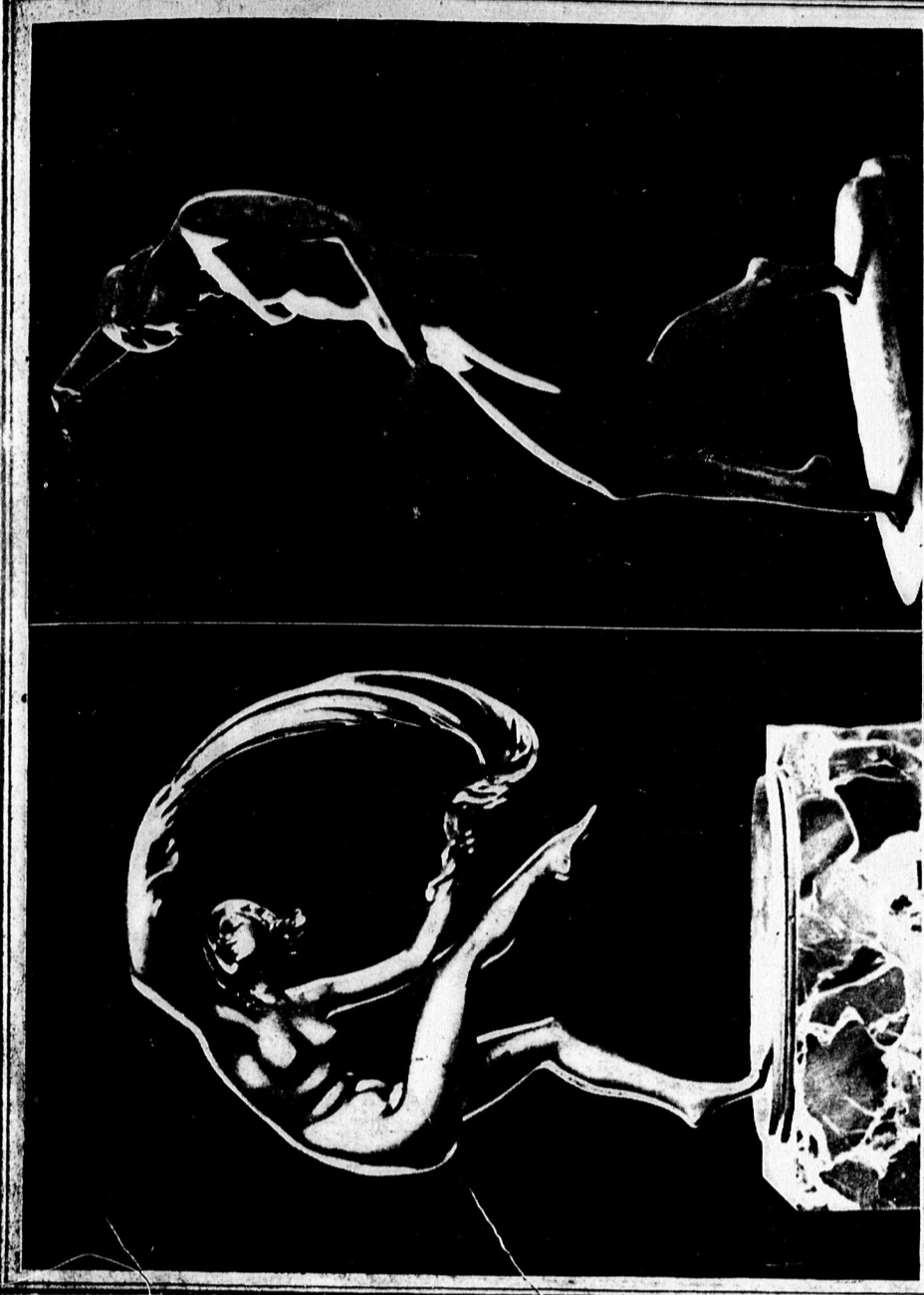
— Emlékszel még a hugódra, Hiuság?

— Emlékszem, csak segíts rajtam, hogy elmenekülhessek innen, — könyörgött segítségért a Hiuság.

— Látod, azt kívántad egyszer, hogy sírja ki a szemét a hugod. A kívánságod teljesült. Itt mellettem sírta ki mind a két szép szemét és ezek a kicsi virágok lettek a könnyeiből. Persze, most már menekülni szeretnél erről a helyről, hol minden a te gonoszágodra emlékeztet. Nem, nem tudsz elmenekülni. Az lesz a büntetésed, hogy örökké itt állasz és vén, repedtörzsű fűzfa lesz belőled és nézned kell, hogy a te megvetett és megátkozott kicsi hugod mindig fiatal, mindig szép marad ezekben a kicsi virágokban...

Aztán elhalgatott a folyó és a Hiuság lassan vén fűzfává változott át. A folyó pedig azóta azt suttogja a kis kék virágokkal körülvev vén fűzfa felé szakadatlanul:

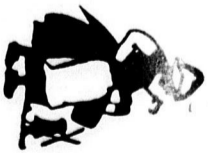
— Ne felejts, ne felejts. Így született a kéknefeletjs...

L'X. SZOBRAI A DERI-MUZEUMBAN.

ZSOLNAI FAYENCE-OK
A DERI-MUZEUMBAN.

Borítóképi: **PAVI RACSI.**

DEBRÉCEZEN

Karikás Marci kalandjai.

Írta: **Pavli Bácsi.**

(5. folytatás.)

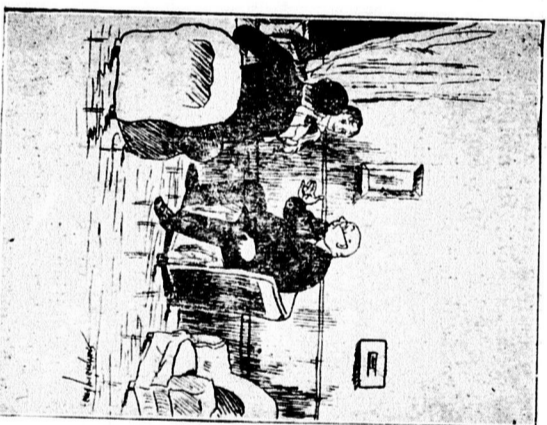
V. FEJEZET.

MARCI, MINT BŰVÉSZINAS.

A funárral való küzdelem után Marci néhány napig kénytelen volt az ágyát őrizni. A kacsaszatárokban ugyan is meghűlt s ezredelt a tagjai is fájtak.

Néhány napos pihenő után végre Marci elhagyta az ágyát. Ugyanekkor érkezett ki a városból Muki bácsi, aki minden nyáron ellátogatott a fanyvára. Muki bácsi agglégány volt és Tóni bácsi legjobb barátja. Kopasz feje nagy fénylött, mint az üvegolyó s mindig félálkóvó kedvében volt.

Vasárnap délutánra sok vendéget vártak a kúriára: a szomszédos földművelőket, a községbeli úri ismerőseket.

Mikor Muki bácsi megítélte, hogy milyen nagy vendégjárás lesz, vidáman mondotta: — A vendégeket én fogom mulatni. Bűvészelőadást rendezek a tiszteleltükre. Tudok egy pár nagyszerű bűvészműtálatványt.

— Csak ezian fel ne süj a mulatás végül bizony meglehetősen éhesen ványáiddal! — nevelt Tóni bácsi.

— Légy nyugodt: minden sikerülni fog, csak némi előkészültre s egy-egy bűvészműre volna szükségem. Marci azonnal jelentkezett:

— Leszek én bűvészműs!

— Rendben van, — felelte Muki bácsi s ebéd után félrevonult Marci: volt egy sötétbarna, hogy megbeszélje vele a vasárnapi bűvészelőadást.

A kis diák megerőlté a nyakának bizonyult s a bácsi egyre nagyobb hűvel magyarázott neki:

— A legmulatósabb mutatványunk a „modern Kolombusz-tojásos” lesz. Te majd előhozol a fanyvéron egy tojást s bemutatod a társaságnak, hogy valódi. Ezt a tojást előzőleg jól meg főzzük főzelné és pedig úgy, hogy a főzésnél a hegyesebbik végével lefelé fordítjuk a csuporban. Így a tojás belső tartalma a hegyesebb végébe hűződik, a tompább rész pedig tures lesz.

— Hát nekem mit kell csinálnom? — kérdezte Marci.

— Te majd átvitvöld ez az előre elkészített tojást s én a tompább végével ráütöm a kopasz fejemre, ahol meg fog állani... Ez a modern Kolombusz-tojásos.

— Nagyszerű, nagyszerű! — tapsolt Marci lelkesedve s alig várta a vasárnap délután.

Muki bácsi nagyon meg volt elégedve a bűvészműsével, akinek segítségével vasárnap délután annak rendje és módja szerint megfőzte a mutatványhoz szükséges tojást.

Az ebédnél Tóni bácsi mosolyogva fejezte meg:

— Kiváncsi vagyok rá, hogy mit fogtok produkálni a vendégek előtt?

— Azt csak bízd rám, — legyintett Muki bácsi félénken, majd odafordult Marcihoz:

— Úgy-e, kisöcsém, kiteszünk mi valamit?

— De kiteszünk ám, — felelte Marci hűvel, miközben a fanyvára felé hűhűs szelletté füvesen az asztal alá dobta. Az ő kényes váfrosi gyomra ugyanis nem tudta bevenni a juh-húst.

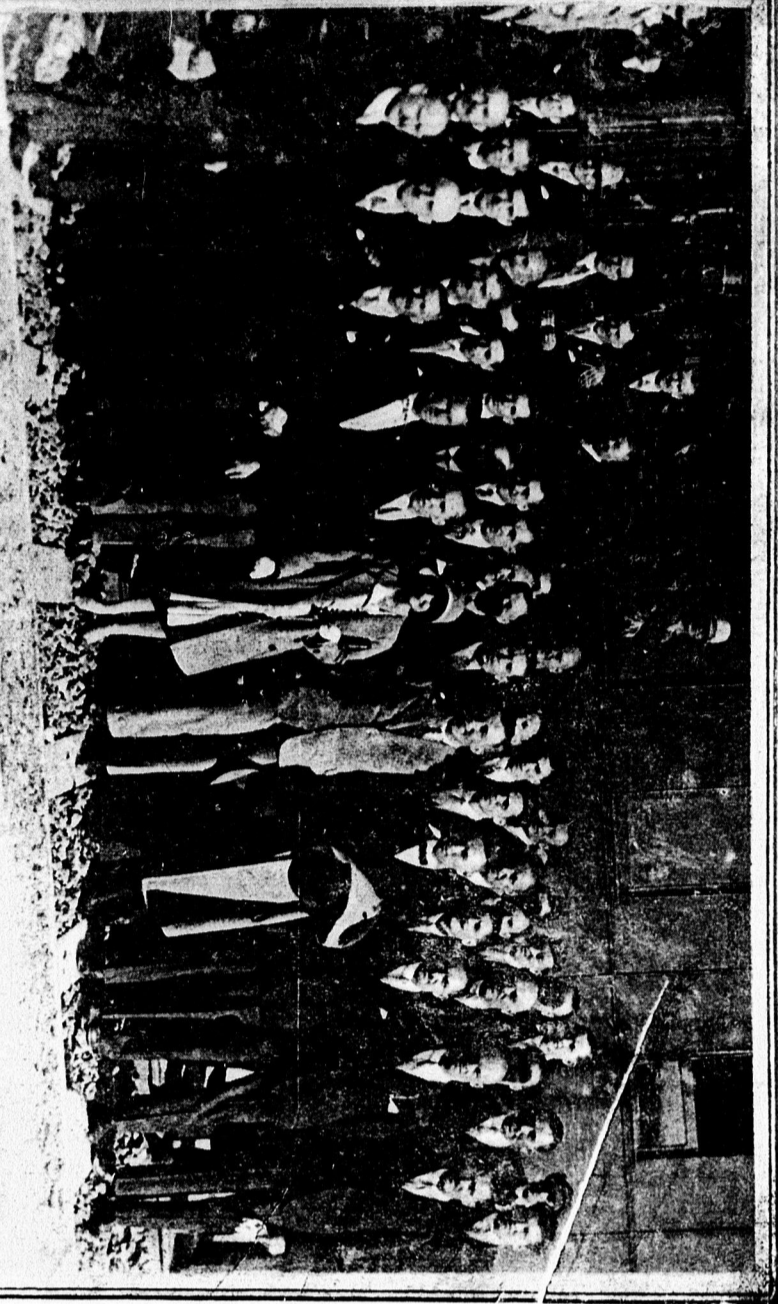

Eközben Marci összevissza tenferget a szobákban. Az idő egyre mult s ő türelmetlen éhséget érzett. Az első kasszított ebéd mindjohabban kezdte érezteni halását.

— Mammuskám, nagyon éhes vagyok, — nyafogta állandóan az édesanyja fülebe, aki a konyhában éppen a geskávét elkészítésével fáradozott.

A fanyvalgép régi volt s a felső része minduntalan kihívott. Ez módfelelt bosszantotta Karikásné, aki ingerülten szólott rá a körülötte lábaltankódó fiúra:

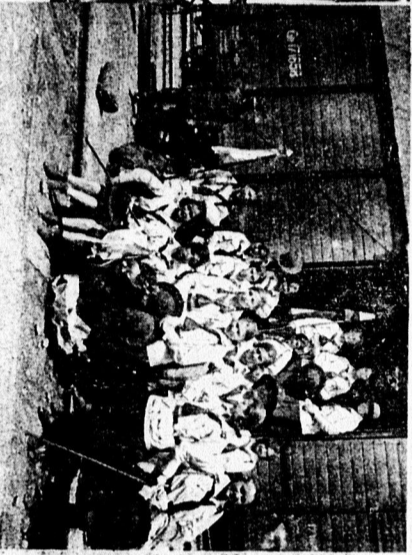
— Ne bosszants már te is!... Elégel ehettél az ebédnél, várd meg, míg eljön az uzsonna ideje. (Folyt. köv.)

A Máv. „Egyetemes” dalkarté, mely nagy sikerrel szerepelt a rádióban.

A „BETHLEN KÁVVA” DEJANY CSERKESZCSPAPATYARHOZOSA EGYHÉBEREKERESZTITRON

Megérkezés.

A kollektívni tanulóközösséget 40 évvel ezelőt végzett művendégeknek találkozája Hajdúszoboszlón családtalálójakkal.

Gróf Széchenyi-Volkenstein Ernőné és Marthassy Lászlóné által rendezett uzsonna.